

konkurrence fra Fællesskabets medlemslande.

I sin karakteristik af associeringsformen satte Hallstein Fællesmarkedstraktatens ånd og indhold som det centrale grundlag for samarbejdet mellem det associerede land og Fællesskabet, og han understregede som noget betydningsfuldt i aftalen med Grækenland, at de i denne sammenhæng nødvendige kompromisløsninger havde kunnet tilvejebringes, uden at man derved kom i modstrid med Fællesmarkedstraktatens væsentlige grundsætninger.

Autoritative udtalelser om associeringsformen foreligger ikke fra de enkelte fællesmarkedlande, men spredte bemærkninger fra politikere i disse lande efterlader det indtryk, at det er en udbredt opfattelse, at de udenforstående industrilande i Vesteuropa eller andetsteds ikke skal vente at finde en løsning på deres handelsmæssige problemer i relation til Fællesmarkedet gennem en associeringsaftale, der er således udformet, at det associerede land høster fordelene af et stort europæisk marked uden i alt væsentligt at påtage sig i hvert fald de økonomiske byrder i forbindelse med dets etablering og bevarelse.

Det er regeringens vurdering, at associeringsformen ikke i praksis ville kunne give Danmark tilfredsstillende vilkår. Danmark er Europas største landbrugsvareeksportør og må derfor i et vist omfang stå i et modsætningsforhold til de stærke landbrugsprotektionistiske kræfter i de øvrige medlemslande og i et konkurrendeforhold til de landbrugsvareeksporterende medlemslande. Allerede disse omstændigheder tilsiger, at Danmark indtager det standpunkt, at Fællesmarkedstraktaten som en helhed, herunder landbrugsbestemmelserne, bliver gældende mellem Danmark og de Seks.

Dertil kommer, at intet tyder på, at et associeret land vil kunne blive repræsenteret i Fællesskabets institutioner, hvis beslutninger imidlertid i nogen udstrækning må ventes at blive faktisk bindende også i forhold til et associeret land. Både for så vidt angår den fælles landbrugspolitik og alle de øvrige områder, hvor den videre udbygning og overvågelse af Fællesskabets funktioner påhviler institutionerne, må det være i Danmarks interesse at sikre retten til at være medbestemmende i de afgørelser, som

uanset den formelle form for tilknytningen vil få den største faktiske betydning for Danmarks økonomiske og politiske relationer med de øvrige medlemslande.

Spørgsmål 6:

Er der under de stedfindende forhandlinger i Bruxelles fremkommet noget, der kan føre til fornyet overvejelse af regeringens erklæring om, at forudsætningen for en dansk tilslutning er, at der nås et positivt resultat af forhandlingerne om Fællesskabet og Storbritannien?

Svar:

Danmarks forhandlinger med Fællesskabet er hidtil forløbet parallelt med Storbritanniens. Der er under disse intet fremkommet, som giver anledning til fornyet overvejelse af beslutningen om, at det er en forudsætning for en dansk tilslutning til Fællesskabet, at Storbritanniens forhandlinger med de Seks fører til et positivt resultat.

Spørgsmål 7:

Hvorledes bedømmer regeringen muligheden for at fastholde og udbygge et nordisk samarbejde, såfremt visse nordiske lande bliver medlem af Fællesskabet, medens andre associeres? Vil regeringen under forhandlingerne med Fællesskabet søge at opnå en særlig anerkendelse af det samarbejde, der finder sted mellem de nordiske lande?

Svar:

Det er regeringens håb, at en associering med Det europæiske økonomiske Fællesskab for det eller de nordiske lande, der søger denne løsning på markedsproblemet, vil få et sådant indhold, at den nedbrydning af handelsskrankerne, der foregår mellem de nordiske lande inden for EFTA, kan fortsættes inden for nye rammer.

Regeringen er indstillet på sammen med de øvrige nordiske lande så vidt muligt at befæste og udbygge det nordiske samarbejde også på det retslige, kulturelle, sociale og samfærdselsmæssige område. Kun på et enkelt område synes der at bestå mulighed for en formel konflikt mellem de traktatlige forpligtelser, Danmark har påtaget sig over for de øvrige nordiske lande, og de forpligtelser, som følger af Fæl-